

**YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN
TUOMIO (kolmas jaosto)
9 päivänä kesäkuuta 1998 ***

Yhdistetyissä asioissa T-10/97 ja T-11/97,

Unifrigo Gadus Srl, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Napoli (Italia),

ja

CPL Imperial 2 SpA, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Pescara (Italia),

edustajinaan asianajaja Giuseppe Celona, Milano, prosessiosoite Luxemburgissa c/o asianajotoimisto Georges Margue, 20 rue Philippe II,

kantajina,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinnään aluksi oikeudellisen yksikön virkamiehet Fernando Castillo de la Torre ja Paolo Stancanelli, sittemmin Stancanelli, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

joissa kantajat vaativat yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan tullien kantamisen jälkitullauksin määräämisestä 8 päivänä lokakuuta 1996 tehdyn komission päätöksen C(96) 2780 lopullinen sekä korvaamaan kantajille aiheutuneen vahingon,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN
(kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja V. Tiili sekä tuomarit C. P. Briët, ja A. Potocki,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Palacio González,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 3.3.1998 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Kanteen perustana olevat tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

1 Kantajat ovat kalatuotteiden kauppaa harjoittavia yrityksiä.

- 2 Vuosina 1990 ja 1991 kantajat toivat Norjasta turskaeriä. Näiden tuontien yhteydessä esitettiin EUR1-tavaratodistukset, joiden mukaan tuotteet olivat alkuperältään norjalaisia. Tämän vuoksi niihin sovellettiin tällaisiin tuotteisiin sovellettavia tariffietuuksia yhteisön tariffikiintiöiden avaamisesta ja hallinnoinnista Norjasta peräisin olevien kuivattujen, suolattujen tai suolavedessä olevien turskien ja Boreogadus saida -lajin kalojen osalta (1990) 4 päivänä joulukuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3692/89 (EYVL L 362, s. 3) sekä yhteisön tariffikiintiöiden avaamisesta ja hallinnoinnista tietyistä EFTA-maista peräisin olevien tiettyjen maatalous- ja kalatuotteiden osalta 4 päivänä joulukuuta 1990 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3523/90 (EYVL L 343, s. 4) mukaisten yhteisön tariffikiintiöiden rajoissa.
- 3 Vuoden 1993 aikana Norjan tullihallinto ilmoitti oma-aloitteisesti Italian viranomaisille, että sen mielestä tuotteiden viejä ei ollut kyennyt näyttämään toteen niiden norjalaista alkuperää.
- 4 Veronan tullikamari ilmoitti 4.8.1993 ja 23.11.1993 CPL Imperial 2 SpA:lle (jäljempänä CPL Imperial 2) ja Unifrigo Gadus Srl:lle (jäljempänä Unifrigo Gadus) päätöksestään kantaa tullit jälkikäteen.
- 5 Vilpittömään mieleensä vedoten CPL Imperial 2 -yhtiö pyysi 3.12.1993 päivätyssä kirjeessään edustajanaan olevan tulliasioitsijan välityksellä Italian viranomaisia olemaan ryhtymättä jälkitullauksiin. Yhtiön mukaan tullit olivat jääneet kantamatta toimivaltaisten viranomaisten tekemän virheen takia, jota vilpittömässä mielessä ollut yritys ei ollut voinut havaita. Yhtiö pyysi lisäksi Italian viranomaisia siirtämään asian komission ratkaistavaksi. Unifrigo Gadus -yhtiö sanoo toimineensa samoin.

- 6 Kantajat vahvistivat 30.1.1996 edustajansa välityksellä Italian viranomaisille, että he olivat tutustuneet näiden valmistelevaan komissiolle lähetettävään asiakirjavihkoon ja ettei niillä ollut tästä mitään lausuttavaa.

- 7 Italian viranomaiset lähettivät 6.2.1996 päivätyllä ja komissioon 12.4.1996 saapuneella kirjeellään kantajien ja erään kolmannen yrityksen, joka ei ole esillä olevassa asiassa asianosaisena, hakemusta koskevat asiakirjat. Ne pyysivät komissiota määrittämään, oliko tässä tapauksessa perusteltua jättää jälkikäteen kantamatta tullivielasta vastuussa olevalta 148 890 000 Italian liiran suuruiset tuontitullit tuonti- tai vientitullien maksamisvelvoitteen sisältävään tullimenettelyyn ilmoitetuista tavaroista velalliselta kantamatta jääneiden tuonti- tai vientitullien kantamisesta jälkitullauksin 24 päivänä heinäkuuta 1979 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1697/79 (EYVL 1979, L 197, s. 1; jäljempänä asetus N:o 1697/79) 5 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

- 8 Tämä pyyntö tutkittiin tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2 päivänä heinäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL 1993, L 253, s. 1; jäljempänä asetus N:o 2454/93) 871 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa tarkoitettua menettelyssä.

- 9 Komissio kuuli jäsenvaltioita edustavia asiantuntijoita 3.6.1996 pidetyssä tullikoodeksikomitean kokouksessa. Komissio teki 8.10.1996 päätöksen C(96) 2780 lopull. (jäljempänä päätös), jonka 1 artiklassa määrätään seuraavaa: ”Italian 2.2.1996 päivätyssä pyynnössä tarkoitettut 148 890 000 ITL:n suuruiset tuontitullit on kannettava jälkikäteen.”

- 10 Päätöksen johdosta kumpikin kantaja sai tullihallinnolta 22.11.1996 päivätyn kirjeen, joka sisälsi päätöksen jäljennöksen ja jossa vaadittiin Unifriigo Cadusilta 31 200 000 ITL:n ja CPL Imperial 2:lta 95 010 000 ITL:n suuruisten tulliensa maksamista viivekorkoineen. CPL Imperial 2:lta vaadittu summa sisälsi tullilaskun 7338 F mukaiset tullit.
- 11 Näistä syistä kantajat nostivat yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esillä olevat kanteet, jotka kirjattiin 17.1.1997.
- 12 Kolmannen jaoston puheenjohtajan työjärjestyksen 50 artiklan mukaisesti 9.2.1998 antamalla määräyksellä asiat T-10/97 ja T-11/97 yhdistettiin suullista käsittelyä ja tuomion antamista varten.
- 13 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (kolmas jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn. Prosessinjohtotoimien yhteydessä asianosaisia pyydettiin esittämään eräitä asiakirjoja, minkä ne tekivät 23.1.1998 päivätyssä kirjeessään.
- 14 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 3.3.1998 pidetyssä istunnossa.

Asianosaisten vaatimukset

15 Kantajat vaativat, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— toteaa, että kanne voidaan tutkia;

— kumoaa päätöksen;

toissijaisesti

— toteaa, ettei kyseisellä päätöksellä ole vaikutusta kantajien siihen oikeuteen, ettei kyseistä tullia kanneta jälkikäteen;

— ainakin velvoittaa komission korvaamaan kantajalle koko sen summan, jonka kantaja on velvollinen maksamaan jälkikäteinä tulleina tähän liittyvine korotuksineen ja muine maksuineen;

joka tapauksessa

— kumoaa riidanalaisen päätöksen korkoa koskevilta osin;

— velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

16 Asiassa T-11/97 kantajana oleva CPL Imperial 2 vaatii myös, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

toissijaisesti

— kumoaa päätöksen siltä osin kuin siinä määrätään kannettavaksi jälkitullauksin tullilaskun 7338 F mukaiset tullit.

17 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen; ja

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Päätöksen kumoamista koskeva vaatimus

18 Aluksi on huomattava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan menettelysäännöksiä katsotaan yleensä sovellettavan kaikkiin niiden voimaantulohetkellä vireillä oleviin asioihin, toisin kuin aineellisia säännöksiä, joiden ei tavallisesti tulkita koskevan ennen niiden voimaantuloa syntyneitä tilanteita (mm. yhdistetyt asiat C-121/91 ja C-122/91, CT Control (Rotterdam) ja JCT Benelux v. komissio, tuomio 6.7.1993, Kok. 1993, s. I-3873, 22 kohta).

19 Tämän vuoksi esillä olevaa asiaa komissiossa käsiteltäessä sovelletaan asetuksen N:o 2454/93 menettelysäännöksiä ja asiakysmyksen osalta asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdan aineellisia säännöksiä. Asianosaiset eivät kiistä tätä.

20 Kumoamisvaatimuksensa tueksi kantajat esittävät viisi kanneperustetta.

Ensimmäinen, komission toimivaltaa koskeva kanneperuste

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 21 Kantajat huomauttavat, että asetuksen N:o 2454/93 873 artiklan mukaan komissiolla on yksinomainen valta päättää, onko kyseiset tullit kirjattava tileihin jälkikäteen. Tämä koskee myös tilannetta, jossa kansalliset tulliviranomaiset katsovat yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL 1992, L 302, s. 1) 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan (tai aikaisemmin asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdan) mukaisten edellytysten täyttyvän. Tällainen säännös on kantajien mukaan ristiriidassa yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenevien periaatteiden kanssa, joiden mukaan 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisten edellytysten täyttyessä tuojalla on oikeus siihen, ettei jälkitullaukseen ryhdytä. Komissiolla ei sen vuoksi ole kantajien mukaan toimivaltaa tehdä puheena olevaa päätöstä.
- 22 Komissio väittää ensinnäkin, ettei kanneperustetta voida ottaa tutkittavaksi, koska asetus N:o 2454/93 ei koske kantajia oikeushenkilöinä suoraan ja erikseen.
- 23 Komissio huomauttaa tämän jälkeen, että vastoin kantajien väitteitä asetuksen N:o 2454/93 871 artikla ja sitä seuraavat artiklat eivät oikeuta sitä kiertämään tullevelasta vastuussa olevan oikeutta siihen, ettei tullien kantamiseen jälkitullauksin ryhdytä, kun edellytykset tällaiseen täyttyvät.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvio

- 24 Kanneperusteen tutkimatta jättäminen edellyttää, että kantajat vaativat perustamis-

tulkita asetuksen säännöksiä yhteisön oikeuden periaatteiden kannalta, kuten kantajat vahvistivat vastauskirjelmässään.

- 25 Näin ollen kanneperusteen tutkimatta jättämistä koskeva väite on hylättävä.
- 26 Aineellisen kysymyksen osalta ei ole kiistetty sitä, että asetuksen N:o 1697/79 mukaisten edellytysten täytyessä tullivelasta vastuussa olevalla on oikeus siihen, ettei tullien kantamiseen ryhdytä (ks. asia C-348/89, Mecanarte, tuomio 27.6.1991, Kok. 1991, s. I-3277, 12 kohta; asia C-292/91, Weis, tuomio 4.5.1993, Kok. 1993, s. I-2219, 15 kohta sekä yhdistetyt asiat C-153/94 ja C-204/94, Faroe Seafood ym., tuomio 14.5.1996, Kok. 1996, s. I-2465, 84 kohta).
- 27 Lisäksi asetuksen N:o 2454/93 871 artiklassa säädetään seuraavaa: ”Jos tulliviranomaiset 869 artiklassa säädettyjä tapauksia lukuun ottamatta joko pitävät koodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan edellytyksiä täyttyneinä tai ovat epävarmoja siitä, koskevatko tämän säännöksen perusteet kyseistä tapausta, niiden on lähetettävä tapaus komissiolle ratkaistavaksi 872—876 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.” Saman asetuksen 873 artiklassa säädetään, että ”[k]omissio tekee päätöksen, jolla vahvistetaan joko, että kyseiset tullit voidaan tutkitussa tilanteessa jättää jälkikäteen tileihin kirjaamatta tai että ne on kirjattava tileihin jälkikäteen.”
- 28 Asetuksen N:o 2454/93 871 ja 873 artiklassa annetaan siten komissiolle päätösvalta muun muassa silloin, kun toimivaltaiset viranomaiset katsovat, että edellytykset olla kantamatta tulleja jälkitullauksin täyttyvät.

- 29 Tämän päätösvallan avulla pyritään takaamaan yhteisön oikeuden yhdenmukainen soveltaminen (ks. ennen asetuksen N:o 2454/93 871 artiklan voimaantuloa sovelletun säännöksen osalta asia C-64/89, Deutsche Fernsprecher, tuomio 26.6.1990, Kok. 1990, s. I-2535, 13 kohta ja em. asia Mecanarte, tuomion 33 kohta, ja em. asia Faroe Seafood ym., tuomion 80 kohta).
- 30 Mahdollisuudessa siirtää asia komission ratkaistavaksi ei kuitenkaan olisi mitään mieltä, mikäli komission olisi noudatettava tulliviranomaisten komissiolle osoittamassa pyynnössään omaksumaa kantaa.
- 31 Tämä päätösvalta ei silti suinkaan oikeuta komissiota olemaan välittämättä tullivielasta vastuussa olevan oikeudesta siihen, ettei tulleja kanneta yritykseltä jälkikäteen, kun se havaitsee asiaa tutkiessaan, että edellytykset tällaiselle ovat olemassa.
- 32 Tämän vuoksi ensimmäinen kanneperuste on hylättävä.

Toinen, asetuksen N:o 2454/93 871—874 artiklan rikkomista koskeva kanneperuste

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 33 Kanneperusteen ensimmäisessä osassa kantajat huomauttavat, että asetuksen N:o 2454/93 871 artiklan mukaan komissio voi — ja siksi sen pitää — pyytää lisätietoja, ”jos jäsenvaltion toimittamat tiedot osoittautuvat komissiolle riittämättö-

miksi ratkaisun tekemiseen sille käsiteltäväksi annettussa asiassa tietoisena kaikista siihen vaikuttavista seikoista”.

34 Kantajien mukaan komissio ei siten voi nojautua pelkkiin Norjan viranomaisten väitteisiin, joissa asetettiin kyseenalaiseksi alkuperätodistusten pätevyys, kun Norjan korkein oikeus, Høyesterett, oli ollut tämän toteamuksen osalta toista mieltä 2.4.1993 eli paljon ennen kyseessä olevan päätöksen tekemistä antamassa tuomiossaan. Koska komissio ei ryhtynyt lisätutkimuksiin, se ei kantajien mukaan ratkaisut asiaa tietoisena kaikista siihen vaikuttavista seikoista.

35 Kanneperusteen toisessa osassa kantajat väittävät, että asetuksen N:o 2454/93 871—874 artiklassa säädettyjen ankarien määräaikojen takia jälkitulaukseen ei voitu ryhtyä. Tavarat nimittäin tuotiin tässä tapauksessa vuosina 1990 ja 1991, ja kantajat pyysivät joulukuussa 1993 Italian viranomaisia siirtämään asian komission ratkaistavaksi. Kuitenkin päätös tehtiin vasta 8.10.1996 ja annettiin kantajille tiedoksi vasta 22.11.1996.

36 Komissio puolestaan sanoo toimineensa asetuksen N:o 2454/93 871—874 artiklan säännösten mukaisesti (ks. mm. asia C-12/92, Huygen ym., tuomio 7.12.1993, Kok. 1993, s. I-6381; em. asia Faroe Seafood ym., 16 ja 63 kohta sekä asia T-346/94, France-aviation v. komissio, tuomio 9.11.1995, Kok. 1995, s. II-2841, 30—36 kohta).

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvio

37 Kanneperusteen ensimmäisestä osasta on huomattava, että asetuksen N:o 2454/93 871 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan ”komissiolle [tulliviran-

omaisten toimesta] lähetettyjen asiakirjojen on sisällettävä kaikki käsiteltävänä olevan tapauksen täydelliseksi tutkimiseksi tarvittavat tiedot”. Saman artiklan kolmannen kohdan mukaan ”komissio voi pyytää lisätietoja, jos jäsenvaltion toimitamat tiedot osoittautuvat komissiolle riittämättömiksi ratkaisun tekemiseen sille käsiteltäväksi annetussa asiassa tietoisena kaikista siihen vaikuttavista seikoista.”

- 38 Tässä tapauksessa Norjan viranomaiset ilmoittivat Italian viranomaisille, ettei viejä ollut kyennyt näyttämään toteen sitä, että tuotteet olivat peräisin Norjasta. Kuitenkin silloin kun jälkikäteen toimitettavassa tarkastuksessa ei voida vahvistaa EUR1-tavaratodistuksessa ilmoitettua tavaran alkuperää, on katsottava, että tavaran alkuperä on tuntematon ja että EUR1-tavaratodistus ja tariffietuus on myönnetty väärin perustein. Sen jäsenvaltion tulliviranomaisten, johon tuonti tapahtuu, on tällöin periaatteessa ryhdyttävä tuonnin yhteydessä kantamatta jääneiden tullien kantamiseen jälkitullauksin (em. asiat Huygen ym., tuomion 17 kohta, ja Faroe Seafood ym., tuomion 16 kohta).
- 39 Kun Norjan viranomaiset olivat ilmoittaneet Italian viranomaisille, ettei viejä ollut kyennyt näyttämään toteen kyseisten tuotteiden norjalaista alkuperää, eivät Italian viranomaiset eivätkä kantajat asettaneet tätä kyseenalaiseksi.
- 40 Vaikka kantajat ovatkin vedonneet vilpittömään mieleensä, ne eivät kuitenkaan kyseenalaistaneet Italian viranomaisten kanssa käymässään kirjeenvaihdossa Norjan viranomaisten antamia tietoja. Kantajien edustaja totesi lisäksi 30.1.1996 päivätyssä kirjeessään, ettei sillä ollut mitään lisättävää Italian viranomaisten komissiolle lähettämiin asiakirjoihin.
- 41 Näistä syistä komissiolle oli oikeus pitää sille lähetettyä asiakirjavihkoa täydellisenä ja katsoa, ettei ollut tarpeen pyytää lisätietoja.

- 42 Lisäksi on huomattava, että Høyesterettin 2.4.1993 antama tuomio on ainoa sellainen seikka, jota ei mainittu komissiolle lähetetyissä asiakirjoissa ja johon kantajat vetoavat. Kyseisessä tuomiossa oli kuitenkin ilmeisesti kyse kahden henkilön rikossyytteenstä, joka koski tiettyjen eri maihin vietyjen kalatuotteiden terveystoimistusten vääräntämistä. Kuten komissio toteaa, Høyesterett ratkaisi vain tämän kysymyksen eikä suinkaan vahvistanut tuotteiden olevan peräisin Norjasta.
- 43 Kanneperusteen toisesta osasta on huomattava, että asetuksen N:o 2454/93 871 artiklan toisen kohdan mukaan ”komissio ilmoittaa välittömästi kyseiselle jäsenvaltiolle [tämän tulliviranomaisten lähettämien] asiakirjojen vastaanottamisesta”. Saman asetuksen 872 artiklan ensimmäisessä kohdassa säädetään seuraavaa: ”Komissio toimittaa jäsenvaltioille jäljennöksen 871 artiklan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuista asiakirjoista 15 päivän kuluessa päivästä, jona ne on vastaanotettu”. Asetuksen 873 artiklan toisen kohdan ensimmäisessä virkkeessä taas todetaan, että päätös ”on tehtävä kuudessa kuukaudessa siitä päivästä, jona komissio on vastaanottanut 871 artiklan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen asiakirjain.” Lopuksi 874 artiklan ensimmäisessä kohdassa todetaan, että ”[e]dellä 873 artiklassa tarkoitettu päätös on annettava kyseiselle jäsenvaltiolle tiedoksi viipymättä ja joka tapauksessa 30 päivän kuluessa mainitussa artiklassa tarkoitettun määräajan päättymisestä”.
- 44 Tässä tapauksessa kantajat eivät ole esittäneet seikkoja, joiden nojalla voitaisiin todeta näitä säännöksiä jätetyn noudattamatta. Edellä mainituilla säännöksillä ei siten säännellä tuontien ja komission päätöksen välistä aikaa eikä myöskään yritysten kansallisille viranomaisille tekemän hakemuksen asian saattamiseksi komission käsiteltäväksi ja asian tosiasiallisen käsittelypäivän komissiossa välistä aikaa.
- 45 Näistä syistä toinen kanneperuste on hylättävä.

Kolmas ja neljäs, asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdan rikkomista ja luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista koskeva kanneperuste

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 46 Kantajat väittävät, että tulli voidaan kantaa jälkitullauksin vain silloin kun tuojan on täytynyt ymmärtää hyötynensä tulliviranomaisen virheestä tai tarkkaavaisuuden puutteesta (asia 283/82, Schoellershammer v. komissio, tuomio 15.12.1983, Kok. 1983, s. 4219, 7 kohta; asia 160/84, Oryzomyli Kavallas ym. v. komissio, tuomio 15.5.1986, Kok. 1986, s. 1633, 21 kohta sekä asia C-250/91, Hewlett Packard France, tuomio 1.4.1993, Kok. 1993, s. I-1819, 45 ja 46 kohta).
- 47 Siten jälkitullaukseen ei voida ryhtyä, kun tuojayritys ei ole voinut epäillä viejäyrityksen väärentäneen alkuperätodistuksia, kuten tässä tapauksessa (em. asia Deutsche Fernsprecher, tuomion 17 kohta; em. asia Hewlett Packard France, tuomion 28 kohta sekä asia C-446/93, SEIM, tuomio 18.1.1996, Kok. 1996, s. I-73, 40—48 kohta).
- 48 Kantajien mukaan komissio katsoi lisäksi päätöksessään virheellisesti EUR1-tavaratodistusten mahdollisen pätemättömyyden olevan osa kaupallista riskiä.
- 49 Kantajat katsovat tullien kantamisen jälkitullauksin loukkaavan luottamuksensuojan periaatetta, koska ne eivät voineet havaita tehtyä virhettä. Tähän liittyen ne huomauttavat, että oikeuskäytännön mukaan asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdassa ilmaistaan yleinen kohtuullisuuslauseke.

50 Komissio väittää, että koska tulleja ei kannettu toimivaltaisten viranomaisten itsensä tekemän virheen vuoksi, tämä yksi asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdassa, sellaisena kuin tätä asetusta on oikeuskäytännössä tutkittu, mainituista kolmesta yhtä aikaa täytettävästä ehdosta ei tässä tapauksessa täyttynyt (ks. erityisesti em. asioissa Mecanarte ja Faroe Seafood ym. annetut tuomiot).

51 Sitä paitsi tällaisessa tapauksessa tullivelasta vastuussa oleva ei voi vedota luottamuksensuojaan (mm. yhdistetyt asiat 98/83 ja 230/83, Van Gend & Loos ja Bosman v. komissio, tuomio 13.11.1984, Kok. 1984, s. 3763 sekä em. asiat Mecanarte ja Faroe Seafood ym.).

52 Komission mukaan tullivelasta vastuussa olevan on kannettava viejän väärästä alkuperäilmoituksesta johtuva kaupallinen riski (asia 827/79, Acampora, tuomio 11.12.1980, Kok. 1980, s. 3731, 8 kohta ja em. asia SEIM, tuomion 45 kohta), johon sen on ennakoita varauduttava (em. asia Faroe Seafood ym., tuomion 114 kohta).

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvio

53 Asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa: ”Toimivaltaiset viranomaiset eivät voi ryhtyä sellaisten tuonti- tai vientitullien kantamiseen jälkittullauksin, joiden kantamatta jääminen on johtunut toimivaltaisten viranomaisten itsensä tekemästä virheestä, jota tullivelasta vastuussa oleva ei ole kohtuudella voinut havaita toimiessaan vilpittömässä mielessä kaikkia tull ilmoituksen antamista koskevia voimassa olevia säännöksiä noudattaen”.

- 54 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kaikkien tässä artiklassa mainittujen ehtojen on täyttyvä yhtä aikaa (mm. em. asia Mecanarte, tuomion 12 kohta ja em. asia Faroe Seafood ym., tuomion 83 kohta).
- 55 Näistä ehdoista ensimmäinen on, että toimivaltaiset viranomaiset ovat itse tehneet virheen.
- 56 Ei ole kiistetty sitä, etteivätkö Norjan tulliviranomaiset olisi asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja toimivaltaisia viranomaisia (em. asia Mecanarte, tuomion 22 kohta ja em. asia Faroe Seafood ym., tuomion 88 kohta).
- 57 Tässä tapauksessa on niin ikään selvää, että viejä on tehnyt esillä olevien asioiden taustalla olevan virheen, koska viejä ilmoitti tuotteet alkuperältään norjalaisiksi pystymättä kuitenkaan myöhemmin näyttämään tätä toteen.
- 58 Asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdan sanamuodosta itsestään seuraa, että tullivelasta vastuussa olevan perusteltua luottamusta on aiheutta suojella tässä artiklassa säädettyin tavoin vain siinä tapauksessa, että toimivaltaiset viranomaiset ovat "itse" toimineet niin, että velasta vastuussa olevan luottamus saattoi syntyä. Näin ollen oikeus tullien kantamiseen jälkikäteen syntyy vain silloin kun virheet johtuvat toimivaltaisen viranomaisen aktiivisesta toiminnasta (em. asiat Mecanarte, tuomion 23 kohta ja Faroe Seafood ym., tuomion 91 kohta).
- 59 Tämän edellytyksen ei voida katsoa täyttyneen siinä tapauksessa, että toimivaltaiset viranomaiset ovat erehtyneet viejän — esimerkiksi tavaroiden alkuperästä — antamien sellaisten väärin tietojen vuoksi, joita näiden viranomaisten ei odoteta tarkistavan tai joiden pätevyyttä niiden ei odoteta arvioivan (em. asia Mecanarte, tuomion 24 kohta ja em. asia Faroe Seafood ym., tuomion 92 kohta).

- 60 Lisäksi tullivelasta vastuussa olevan perusteltu luottamus todistusten pätevyYTEEN ei voi perustua siihen, että jäsenvaltion tulliviranomaiset ovat alun perin hyväksyneet nämä todistukset, koska ilmoitusten hyväksyminen ensimmäisen kerran ei millään tavoin estä näitä viranomaisia toimittamasta jälkitarkastuksia (em. asia Faroe Seafood ym., tuomion 93 kohta).
- 61 Tämän vuoksi se, että Norjan toimivaltaiset viranomaiset ovat todistaneet EUR1-todistuksissa tavaroiden olevan peräisin tältä alueelta, tai se, että Italian toimivaltaiset viranomaiset ovat alun perin hyväksyneet näissä todistuksissa ilmoitetun tavaroiden alkuperän, eivät ole riittäviä osoituksia siitä, että toimivaltaiset viranomaiset olisivat tehneet asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitettun virheen (em. asia Faroe Seafood ym., tuomion 94 kohta).
- 62 On selvää, että mahdollisuus todentaa EUR1-tavaratodistus tuonnin jälkeen ilmoittamatta tuojalle etukäteen saattaa aiheuttaa tälle vaikeuksia tämän tuodessa vilpittömässä mielessä maahan tavaroita, joihin sovelletaan etuustulleja virheellisten tai tämän tietämättä väärennettyjen todistusten perusteella. On kuitenkin heti todettava, että Euroopan yhteisö ei voi vastata tuojien tavarantoimittajien virheellisestä toiminnasta aiheutuneista haitallisista seuraamuksista ja että tuoja voi yrittää vaatia hyvitystä väärentäjältä sekä että huolellisen taloudellisen toimijan, joka on tietoinen sovellettavista säännöksistä, on arvioidessaan niitä etuja, joita voi koitua sellaisen tavarankaupasta, johon sovelletaan tullietuuskohtelua, otettava huomioon niihin markkinoihin, joilla tämä toimii, olennaisesti liittyvät riskit ja hyväksyttävät ne kauppaan tavaramaisesti liittyvinä haittoina (asia C-97/95, Pascoal & Filhos, tuomio 17.7.1997, Kok. 1997, s. I-4209, 59 kohta).
- 63 Taloudellisten toimijoiden on nimittäin toteutettava sopimussuhteissaan tarvittavat toimenpiteet varautuakseen siihen mahdollisuuteen, että tullit kannetaan jälkikäteen (em. asiat Faroe Seafood ym., tuomion 114 kohta ja Pascoal & Filhos, tuomion 60 kohta).

- 64 Näin ollen komissio on aivan oikein todennut, ettei tässä tapauksessa ole kyse asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta toimivaltaisten viranomaisien itsensä tekemästä virheestä ja että kantajat eivät voi vedota luottamuksensuojan periaatteeseen.
- 65 Koska kaikkien asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdassa olevien ehtojen on täytyttävä yhtä aikaa, komission ei ollut tarpeen tutkia muita kyseisen säännöksen soveltamisen edellytyksiä, kun niistä ensimmäinen ei kuitenkaan täyttnyt. Ei myöskään ole tarpeen tutkia kantajien esittämiä muita ehtoja koskevia väitteitä.
- 66 Tämän vuoksi kolmas ja neljäs kanneperuste on hylättävä.

Viides, perusteluvelvollisuuden rikkomista koskeva kanneperuste

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 67 Kantajat väittävät komission päätöksessään vain todenneen EUR1-todistusten "olevan pätemättömiä" näyttämättä tätä kuitenkaan toteen.
- 68 Kantajien mukaan asiaa tarkemmin tutkiessaan — mikä olisi ollut sitäkin perustelumpaa, kun kantajat eivät olleet länä käsittelyssä — komissio olisi voinut havaita, että norjalaisten alioikeuksien tuomio, jossa todettiin asianomaisen norjalaisen viejäyhtiön antama alkuperätodistus vääräksi, oli kumottu Høyesterettin 2.4.1993 antamalla tuomiolla juuri tuotteiden alkuperän osalta.

69 Kantajien mukaan komission väite, jonka mukaan alkuperätodistusten pätemättömyyttä ei kiistetty, on virheellinen, koska kantajat toimittivat esillä olevan asian kannekirjelmiensä liitteenä Fløyesterettin tuomion.

70 Komission mielestä päätös on perustamissopimuksen 190 artiklan mukainen.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvio

71 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perustamissopimuksen 190 artiklan edellyttämistä perusteluista on ilmentävä selkeästi ja yksiselitteisesti säädöksen antajan tai päätöksen tekijän perusteet niin, että asianomaisille selviävät kyseiseen toimenpiteeseen johtaneet syyt ja että ne voivat puolustaa oikeuksiaan ja yhteisöjen tuomioistuin voi valvoa säädöksen tai päätöksen laillisuutta (mm. asia C-323/88, Sermes, tuomio 11.7.1990, Kok. 1990, s. I-3027, 38 kohta).

72 Tässä tapauksessa komissio toteaa päätöksen johdanto-osassa, että EUR1-tavaratodistukset eivät ole päteviä, että tämä pätemättömyys on osa kaupallista riskiä ja että tuojille ei voi syntyä perusteltua luottamusta, vaikka tulliviranomaiset alun perin hyväksyivätkin nämä todistukset, sekä että toimivaltaiset viranomaiset eivät ole itse tehneet virhettä asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitettulla tavalla.

73 Näin ollen päätöksestä ilmenevät selkeästi ja yksiselitteisesti komission perusteet.

74 Tämän vuoksi kanneperuste on hylättävä.

Toissijaisena vaatimuksena oleva päätöksen oikeusvaikutusten kumoaminen

75 Siinä tapauksessa, ettei yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaisi päätöstä, kantajat vaativat sitä toteamaan, ettei päätöksellä ole vaikutusta niiden siihen oikeuteen, ettei kyseisiä tulleva kanneta jälkikäteen.

76 Perustamissopimuksen 174 artiklan mukaan 173 artiklan mukaisen kumoamiskanteen ollessa aiheellinen yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin julistaa säädöksen mitättömäksi. Kantajien esittämän kaltainen toissijainen vaatimus ei siten kuulu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toimivaltaan eikä sitä näin ollen voida ottaa tutkittavaksi.

Toissijainen vaatimus, joka koskee päätöksen kumoamista siltä osin kuin siinä määrätään tullilaskun 7338 F mukaiset tullit kannettavaksi

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

77 Asiassa T-11/97 kantaja huomauttaa, että Veronan tulliviranomaisten 22.11.1996 päiväystä kirjeestä, jossa kantajalle ilmoitettiin jälkitullauksin kannettavien tullien määrä, käy ilmi, että tähän kokonaissummaan sisältyy 27.9.1990 päivätyn tullilaskun 7338 F, joka ei koske alkuperältään kiistanalaisia tuotteita, mukainen summa.

- 78 Kantaja vaatii tämän vuoksi päätöksen kumoamista siltä osin kuin siinä määrätään maksettavaksi tämä 12 614 070 ITL:n suuruinen summa.
- 79 Kantaja huomauttaa, että tullivelan määrä on nimenomaisesti mainittu päätöksen 1 artiklassa.
- 80 Komissio taas väittää, ettei kanneperustetta voida ottaa tutkittavaksi. Se huomauttaa, että Italian viranomaiset olivat saattaneet asian sen käsiteltäväksi kantajan pyynnöstä vain sen määrittämiseksi, täytyivätkö asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdan soveltamisedellytykset. Komissio ei siten ole lausunut mitään siitä, voidaanko tullivelka panna maksuun, eikä myöskään määrätä. Komission mukaan kantaja ei siten voi vedota sellaisiin päätöksen kumoamisperusteisiin, joilla on tarkoitus osoittaa toimivaltaisten kansallisten viranomaisten niiden päätösten lainvastaisuus, joissa riidanalaiset tullit pannaan maksuun (asia 244/85 ja 245/85, Cereal-mangimi ja Italgrani v. komissio, tuomio 12.3.1987, Kok. 1987, s. 1303, 9—13 kohta ja em. asia CT Control (Rotterdam) ja JCT Benelux v. komissio, tuomion 42—46 kohta).

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvio

- 81 Asetuksen N:o 2454/93 871 ja 873 artiklassa komissiolle annettu päätösvalta ulottuu vain sen selville saamiseen, täytyivätkö asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdan soveltamisedellytykset tietyssä tosiasiallisessa tilanteessa.
- 82 Komissio ei siis määritä maksuun pantavan tullivelan määrää. Itse asiassa vain Italian viranomaisten yritykselle lähettämässä kirjeessä, joka on päivätty 22.11.1996 eli päätöksen tekemisen jälkeen, mainitaan tullilasku 7338 F.

- 83 Päätöksen 1 artiklassa kyllä määrätään seuraavaa: ”Italian 2.2.1996 päivätyssä pyynnössä tarkoitettut 148 890 000 Italian liiran suuruiset tuontitullit on kannettava jälkikäteen”. Kuitenkaan siinä mainittu määrä ei ole komission laskema, vaan kyseessä on ainoastaan kokonaissumma, joka mainittiin Italian viranomaisten pyynnössä, johon puolestaan 1 artiklassa nimenomaisesti viitataan.
- 84 Näin ollen tämä vaatimus on hylättävä päätöksen lainmukaisuuteen vaikuttamattomana ja tosiasiallisesti sen kansallisen tuomioistuimen toimivaltaan kuuluvana, jonka on arvioitava sen italialaisen hallintotoimen lainmukaisuutta, jolla määrättiin tullien kantamisesta jälkitullauksin.

Päätöksen kumoamista korkojen maksua koskevilta osin koskeva toissijainen vaatimus

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 85 Kantajat toteavat tulliviranomaisten kantajilta 22.11.1996 päivätyssä kirjeessä vaatiman summan sisältävän myös korot, ja summaan voidaan lisätä myös viivekorot.
- 86 Tämän tapauksen tosiseikkoihin soveltuvassa asetuksen N:o 1697/79 7 artiklassa kielletään perimästä viivekorkoa jälkitullauksin kannettavista tulleista silloin kun niiden kantamatta jääminen on johtunut toimivaltaisten viranomaisten virheestä.

- 87 Komissio puolestaan väittää, että edellä esitetyistä syistä (ks. 80 kohta edellä) kumoamisperustetta ei voida ottaa tutkittavaksi. Joka tapauksessa 7 artiklan soveltamisedellytykset eivät sen mukaan täyty, koska tullien kantamatta jääminen ei ole johtunut toimivaltaisten viranomaisten virheestä.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvio

- 88 Samoista syistä, jotka edellä on jo esitetty, vaatimus hylätään (ks. 81—84 kohta edellä).

Vahingonkorvausvaatimus

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 89 Kantajat kiistävät komission väitteen, jonka mukaan vahingonkorvausvaatimusta ei voida ottaa tutkittavaksi (asia T-485/93, Dreyfus v. komissio, tuomio 24.9.1996, Kok. 1996, s. II-1101, 73 kohta).

- 90 Aineellisen kysymyksen osalta kantajat katsovat komission toimineen asiaa tutkiessaan virheellisesti, kun se ei ole noudattanut asetuksen N:o 2454/93 edellyttämää

huolellisuutta eikä pyytänyt lisätietoja, vaikka sen olisi pitänyt niin tehdä (asia C-368/92, Chiffre, tuomio 24.2.1994, Kok. 1994, s. I-605, 19 ja 30 kohta).

- 91 Kantajien mukaan tästä virheestä aiheutunut vahinko vastaa niiden tullien määrää, jotka kantajien on lopulta maksettava Italian viranomaisille.
- 92 Komissio väittää ensisijaisesti, että oikeuskäytännön mukaan korvausvaatimuksen tosiasiallisen tarkoituksen ollessa kumottavaksi vaaditun päätöksen vaikutusten poistaminen, kuten tässä tapauksessa, se on jätettävä tutkimatta (asia C-175/84, Krohn v. komissio, tuomio 26.2.1986, Kok. 1986, s. 753).
- 93 Toissijaisesti komissio pitää vaatimusta perusteettomana sen vuoksi, että sitä ei voida syyttää mistään virheestä tässä tapauksessa.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvio

- 94 Oikeuskäytännön mukaan perustamissopimuksen 173 artiklan mukaisen kumoamiskanteen tutkimatta jättäminen voi poikkeuksellisesti aiheuttaa myös 215 artiklan mukaisen vahinkorvauskanteen tutkimatta jättämisen silloin kun korvauskanteella todellisuudessa tavoitellaan lopullisen yksittäispäätöksen vaikutusten tosiasiallista kumoutumista (em. asia Krohn v. komissio, tuomion 33 kohta).

- 95 Tässä tapauksessa komissio ei vaadi kumoamiskanteen jättämistä tutkimatta vaan pelkästään sen hylkäämistä perusteettomana. Komission mainitsemaa oikeuskäytäntöä ei siten voida soveltaa tähän tapaukseen.
- 96 Asiakysymyksen osalta on huomattava, että ne virheet, joihin kantajat ovat vedonneet, vastaavat toisen kumoamisperusteen ensimmäistä ja toista osaa.
- 97 Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tarkastellessa näitä kahta osaa ei ole tullut ilmi, että komissio olisi erehtynyt oikeudellisten seikkojen tai tosiseikkojen suhteen, kantajat vetoavat komission tekemään virheeseen väärin perustein.
- 98 Näistä syistä vahingonkorvausvaatimus on hylättävä.
- 99 Tämän vuoksi kanne on kaikilta osin hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

- 100 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat ovat hävinneet asian, ne on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, koska vastapuoli on sitä vaatinut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(kolmas jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

- 1) Kanteet hylätään.

- 2) Kantajat veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Tiili

Briët

Potocki

Julistettiin Luxemburgissa 9 päivänä kesäkuuta 1998.

H. Jung

V. Tiili

kirjaaja

kolmannen jaoston puheenjohtaja